

РАН БОСИЛЕК ГЪРГАЛЧО

chitanka.info

Тръгнал селянин на оран и поръчал на жена си:

— Жено, посготви за обед и ми изпрати на полето.

Като сготвила жената, изпратила дъщеря си да занесе хляб и гозба на орача сред полето.

Нивата била далече. Дъщерята се отбила да си почине на сянка. В това време покрай нея минала жена с детенце.

— Какво хубаво детенце! — помислила дъщерята. — И аз, като се омъжа, ще родя едно момченце само за чудо и приказ. Като гълъб ще гугука. Ще го нарека Гъргалчо. Ще си играе Гъргалчо край огнището по ризка. Някой, без да ще, ще бутне секирата от водника. Тя ще падне, ще пребие миличкото ми детенце! Аз ще викна, ще заплача: „Ох, Гъргалчо, ах, Гъргалчо!“

И заплакала със сълзи глупавичката девойка. Плаче, плаче, не забира. Забравила де отива. Майката чакала дълго да се върне дъщерята, па се дигнала от къщи, тръгнала да я намери. Бре тук щерка, тамо щерка — намерила я край пътя да плаче и да нарежда.

— Защо плачеш, дъще моя?

— Как, майчице, да не плача! Ти нали ще ме омъжиш. Аз ще си родя детенце. Ще го кръстиме Гъргалчо. Край огъня ще играе. Па секирата ще падне. Детенцето ще пребие... Сега него аз оплаквам: „Ох, Гъргалчо, мило чедо!“

И майката се разплаква. Сълзи рони и нарежда: „Ах, Гъргалчо, мило внуце, баба как ще те прежали!“

Така плакали до късно. Върнал се мъжът от оран. Видял жените край пътя.

— Бре жени, какво сторихте! Оставихте ме без обед! За какво сега пиците? Какъв е тоя Гъргалчо?

Разказали му жените.

Той се ядосал и рекъл:

— Такава глупост бива ли? Аз още утре ще тръгна да обикалям селата. Да видя дали ще найда като вас хора глупави.

Още сутринта заминал. Сред едно село пристигнал. Гледа — майстори опъват букова греда за покрив. Други я удрят в средата.

— Какво правите, юнаци?

— Правим по-дълга гредата.

— Така не става, братчета. Вижте как ще го направя!

Мъжът наставил гредата и тя станала по-дълга. Дарили го богато.

Сред друго село пристигнал. Бабичка ръка пъхнала през плета сол да заеме от добрата си съседка. Стиснала солта в шепа — не може да я издърпа. Сбрали се всички селяни. Не знаят какво да сторят.

— Да ѝ отрежем ръката! — извикал умник брадясал.

Пътникът рекъл усмихнат:

— Дай, бабо, солта на мене!

— На, сине — рекла бабата, разтворила си ръката, измъкнала я свободно.

— Жив да ни бъдеш, пътнико! — викнали всички селяни. Надарили го богато.

Сред трето село пристигнал. Гледа: на дърво високо се покатерил селянин. Под него други селяни държат потури и чакат.

— Какво правите бре, братя?

— Чакаме тоя побратим. Той има нови потури, но не знай как се обуват. Сега се бои да скочи, в гащите да се намести.

Мъжът научил глупците как да нахлуват потури. Те го дарили богато.

В четвъртото село пристигнал. Там пък сватбари съгледал. Край черквата се струпали. Булката била висока, а пък вратата нисичка. Бре, как да влезе през нея.

Сватбарите се тюхкали:

— Ах, сега какво ще правим!

Побащимът се обадил:

— Невястата назад не връщам! Ако някой се намери в таз беда да ни помогне, ще го обсипя със злато!

Ревнала и невястата. Пътникът дошъл до нея. По краката я ударил. Тя се навела и влязла.

Сватбарите се засмели. Един след друг викнали:

— Жив и здрав бъди, страннико!

На сватбата го дарили. Той се завърнал в къщи и от вратата завикал:

— Стопанке, дъще, излезте и радостно ме срещнете! Зарад вашия Гъргалчо много селяни поучих и много дари получих. Имало от вас по-прости, срещат се и по-глупави. Гъргалчо, дядов Гъргалчо, умничък да ми пораснеш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.